

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.lavanguardia.com/historiayvida/historia-contemporanea/20211212/7917265/gustave-flaubert-madame-bovary-libro-correspondencia.html>
<https://www.lavanguardia.com/participacion/lectores-corresponsales/20220628/8368157/gustave-flaubert-rouen.html>

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

 **Biblioteques
Públiques
de Catalunya**

Plaça Països Catalans, 1
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28
Whatsapp 606 12 78 33

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>
<http://atena.biblioteques.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

Ens trobem el dia:
13 de desembre de 2022, 19 h.
Moderadora: Maria Pons
Convidada: Àngels Santa

GUSTAVE FLAUBERT

Madame Bovary

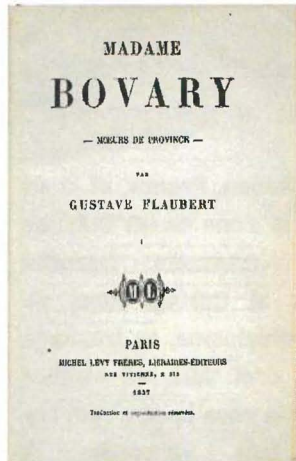
Flaubert va néixer a Rouen, França, el 12 de desembre de 1821, al si d'una de les famílies més antigues de Normandia. Després d'acabar els estudis al Col·legi Reial de Rouen, sense gaire entusiasme, es traslladà a París per estudiar dret. Allà, va establir relació amb autors de la seva època, com ara Victor Hugo o Émile Zola, i va conèixer la poeta Louise Colet, amb qui va mantenir l'única relació sentimental important de la seva vida. Després de viatjar pel Mediterrani, s'establí definitivament a Croisset, Normandia, on va desenvolupar la major part

de la seva producció literària. Allí, Flaubert passà la resta dels seus dies, fins que, l'any 1880, va morir prematurament a causa de la seva delicada salut.

L'obra de Flaubert, rebutjada a la seva època per qüestions morals i admirada alhora per la seva força literària, ocupa una posició clau en la literatura del segle XIX. La seva literatura fa de pont entre dues generacions d'autors francesos: la romàntica de Stendhal i Balzac, i la realista i naturalista de Zola i Maupassant. Entre les seves obres més rellevants, com ho són *L'educació sentimental*, *La temptació de Sant Antoni* o *Salambó*, destaca sens dubte *Madame Bovary*, considerada la seva novel·la cabdal i una de les que van marcar l'inici de la narrativa moderna. A través del personatge de Madame Bovary, Flaubert va qüestionar els principis morals i literaris de la seva època, oferint-nos un prototipus d'heroïna que es rebel·la contra el destí i que s'atreveix a viure les seves pròpies passions, ben diferent del model de dona submissa que presentava el romanticisme.

Maria Bosom. Visat

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Com a lector no hi ha millor experiència que la de coincidir amb una d'aquelles obres que et deixen petja, que et fan diferent de com eres abans d'iniciar-la. Un d'aquells llibres que et captiven, t'absorbeixen fins a un tal extrem que et fan oblidar el món que t'envolta. Una d'aquelles peces extraordinàries que et fan recobrar l'aroma i el tast de la literatura, de la veritable literatura —de fet, l'única que en mereix la denominació.

Tot i mostrar-me repatani als canons literaris —i artístics en general—, des del meu punt de vista *Madame Bovary* forma part indubtablement d'aquest exquisit i reduït gènere d'obres. Obres que, s'hagin escrit quan s'hagin escrit, sempre ens seguiran semblant contemporànies, situades més enllà —en realitat, per damunt— de les modes i dels temps. Obres eternament modernes. Clàssics, en el sentit positiu i favorable del terme. (No pas en el negatiu, implicat per ésser obres *imprescindibles*, que *cal llegir* forçosament).

Precisament, la meua proposta de lectura de la novel·la de Flaubert és la inversa: recomano submergir-s'hi oblidant del tot el seu caràcter clàssic, canònic i *ineludible*. Endinsar-s'hi amb els ulls i l'ànima neta, negligint i deixant de banda tots els prejudicis —en el sentit més lax del terme: tant els negatius com les lloances excessives.

Llegir-la com convindria fer-ho amb tots els clàssics: perdent-li el respecte, dessacralitzant-lo, capbussant-s'hi com en oceà inconegut, sorprenent, obert a la descoberta i al misteri. Deixant-se encaterinar —o repel·lir, si molt s'escau (hi ha massa llibres que mai no podem llegir com per a balafiar el temps ens els que no ens plauen).

(...)

De *Madame Bovary* s'ha acostumat a destacar el seu caràcter trencador, el fet que la seva aparició suposà una absoluta renovació en l'art de la novel·la. Fins a un punt tal que es podria afirmar que existeix un *abans* i un *després* en l'art novel·lístic. Ho descriví perfectament Guy de Maupassant: "*Ja no es tracta d'una novel·la més com les havien fetes els més grans, d'una novel·la on hom sent la imaginació i l'autor, d'una novel·la que pot ésser classificada en el gènere sentimental, en el gènere passional o en el gènere familiar, d'una novel·la on es mostren les intencions, les opinions o les maneres de pensar de l'escriptor; és la vida apareguda ella mateixa.*"

Amb tot, considero que no és pas això el que la fa gran, gran de veritat sinó el fet que amb ella Flaubert assolí un nivell de perfecció quasi insuperable. El teixit de l'obra és tan precís, tan exacte, tan mil·limètricament reflexionat, modificat i reescrit, que avança amb i es desplega davant dels admirats ulls del seu lector com el més infal·lible dels rellotges. Res no hi és amb escriure; res no hi manca. El seu geni possibilità que bastís un trencaclosques —tot i que cronològicament ordenat— que acaba encaixant amb una perfecció inequívoca.

Aconseguint, alhora —la qual cosa converteix la novel·la gairebé en un miracle literari— mantenir una prosa exquisida, d'una força i una intensitat poètica i emotiva sensacional, digna del més líric dels escriptors. Combinant, doncs, sàviament precisió amb bellesa, pulcritud amb evocació, encaix argumental amb delicadesa formal.

Una obra, en síntesi —per no allargar-me més que potser no convindria— que no tan sols mereix una lectura, sinó també, almenys, una relectura posterior. Una segona lectura que ens permeti assaborir amb delectació i embadaliment tot el conjunt de petites frases o apunts que l'autor anà sembrant discretament al llarg de la novel·la. Ínfimes perles que semblen insignificants, fins i tot potser prescindibles, en una primera lectura, però que assenyalaven fites pel camí pel qual l'obra havia ineludiblement de transitar.

Xavier Serrahima: el racó de la paraula